

Dr. Jan Kefer

THEURGIE

(vydalo nakl. Trigon jako fotomechanický otisk prvního vydání z roku 1935; Praha 1991)

אנלם

ÚVOD

Extaze lidského mozku vytvořily slova, jejichž smysl otřásá civilizacemi a která vyslovena a pochopena drtí člověka nejistotou před odvahou a vzletem jeho myšlenky. A báje věků je rytmisují, avšak jejich smysl se nemůže připojit k cílům omezeným.

Jak regulovati dech, jenž slovům těm má dáti život?

Jak pronést slova, jež zdánlivě nemají smyslu?

Jak tato slova proměnit v čin?

Tak ptá se člověk udivený tajemně znějícími shluky písmen.

A slovo nalezené...

Kde jeho pochopení?

Otázky zůstávají bez odpovědi, neboť člověk nedovede již tvořiti slovo a probuditi síly v něm skryté.

A v řadě těch, jež musí zůstat i také zůstanou nepochopena a nevyslovena, není vyššího a závratnějšího, než slovo theurgie, značící umění tvořiti bohy, to jest tvořiti síly ovládající dění a vyměřovati kosmické úrovně vyvolávající život.

Theurgie!

Není slova vyššího a nepochopitelnějšího!

Jak může konečné vyvolati sílu nutící nekonečné?

Jak může člověk stvořiti sílu nadlidskou?

Jak může vytvořiti nedokonalost dokonalost, nemá-li tato bytí svržena se svého trůnu?

Kam zařadit jeho pojem?

Do jakého oboru vysměrniti jeho obsah?

Je podvodem, aneb tajemstvím?

Před tajemstvím přírody chvějí se otázky, avšak před svatyní theurgie zmlkají docela.

Bezradně stojí člověk před zrcadlem bytí, které odráží pouze jeho zmatenost.

Avšak touha po dokonání vývoje, pudově zmítající vším co bytuje, tvoří si ideály, jež jsou úměrné kvalitě touhy, která je vysílá.

„Myšlenka tvoří co chce,“ tak zní zákon.

A nehybné odkazy kultur mluví k člověku každé doby:

„Chcete-li býti krásnými, tvořte krásu.

Chcete-li, aby se vašich čel dotklo vznešeno, tvořte vznešené.

Chcete-li býti pravdivými, tvořte pravdu a ona vás vysvobodí z pout osudu.”

Theurgie!

Slovo všemohoucí, jež tvoří vše!

Nejen úrovně kosmu, nejen bohy, ale i theurgii theurgie samé!

DOGMA

Vše, co bytuje, jest souhrnem kladné i záporné své součásti.

Myšlenka jest bytím, tedy ona sama i to, co projevuje a k čemu se vztahuje, projevuje souhrn kladu a záporu.

Nejvyšším projevem všeho co bytuje, jest schopnost projevití sebe a svůj poměr k věcem myšlenkou.

Myšlenka ustaluje se slovem.

Pronesené slovo mění se v čin.

Bez myšlenky, slova a činu nemůže bytí jedno pochopiti a obsáhnouti bytí jiné.

Bytí neuvažované, nepojmenované a neproměněné v činnost, nemůže existovati pro bytí jiná.

Bytí tedy potvrzuje svou existenci potud, pokud umožňuje pochopení, proslovení a zaktivování sebe sama v souhrnu vůbec a ze stránky kladu a záporu částečně.

Veškerý omyl spočívá na jednostranném chápání částečné stránky bytí.

Člověk tvoří Boha pokud se mu přibližuje myšlenkou, slovem a činem.

Tvoří ho svému vědomí, aby obsáhlo Jeho Bytí.

Bůh tvoří člověka potud, pokud mu umožňuje chápání sebe sama myšlenkou, slovem a činem.

Tvoří ho Svému vědomí, jež obsáhne jeho bytí.

Nesoulad v chápání bytí, jehož vrcholem je představa Absolutna, je dán chápáním pouze jedné jeho stránky.

Na úsvitě dějin víry stojí slova vyvolávající klad v závratném zkamenění svých vln.

„Berešith bará Elohim éth haššamájim ueth haárec.

Ue haárec hájetháh thóhu vabhóhu ue chóšech al pené thehóm uerúach Elohim merachéfeth al pené hammájim.

Vajjómer Elohim: JEHÍ ÓR!

Va jehí ór.”

Tyto nesmrtelné věty Mojžíšova genia, tato apotheosa kladu přemítá, vyslovuje a uvádí v čin díla náboženství až do dnešního dne.

Avšak Bůh je stejně vzdálen davům země, jako byl tehdy, kdy jeho Oživující Tvůrčí Dech se vznášel nad vodami.

Myšlenky, slova a činy národů nedovedly je kolektivně přiblížit Jeho Síle a nedovedly se osvobodit pochopením Jeho Milosrdenství z pout zákonů dění, kterými On sám udržuje v rovnováze všechny úrovně vesmíru.

Jednotlivcům však zjevila se logika těchto zákonů a vedení analogií vytvořili Jeho světlo ve svých duších, chápali, vyslovili a uvedli v čin vše, co jest v souhlase s těmito zákony.

Vnikli do nesmrtelného řádu dění jako jeho vůdčí, čínorodá složka.

Pochopením bytí po všech jeho stránkách docházíme rovnováhy.

A uskutečnění rovnováhy je uskutečnění theurgie.

Bylo řečeno odkazem starověku, že to, co jest nahoře, jest jako to, co jest dole, že nebesa mají svoji obdobu na zemích a že tento zákon slouží k tomu, aby se mohly projevit zázraky jediné věci.

A tento zákon, ve který musí vyústit veškerá inteligence, dává rozřešení již v pouhé své aplikaci na problém theurgický.

Rozum i srdce souhlasí, že člověk je výsledkem kosmických příčin; nábožensky vyjádřeno, člověk jest dítětem božím a bible útěšně připojuje, stvořeným podle Jeho obrazu.

Božství zrcadlí se tedy v člověku.

A v člověku má se zrcadlit Bůh.

A tak jako inteligence vytvořila zákony úrovní, člověk jest schopen síly obdobné prostřednictvím myšlenky převedené ve slovo a čin.

Člověk jest myslící tvor; všechny impulsy vnitřní i vnější projevují se myšlenkou a soubor myšlenek jest plod jeho života, souhrnem toho co bylo v něm vytvořeno přírodním děním i toho, jak dění tato svým mozkiem zpracoval; jest souhrnem, kterým působí mimo sebe sama do všech úrovní bytí i do těch, které snad ani netuší.

Člověk jest tím, co vkládá do svých myšlenek.

Myšlení spojuje ho se všemi myslícími inteligencemi minulosti, přítomnosti i budoucnosti všech úrovní i s velkou Myšlenkou, která na počátku prostorů i časů se projevila konem.

A povznášeli-li se člověk k Absolutnu, stýká se ve svém povzletu ducha nejen se všemi inteligencemi, jichž čel se dotkla stejná myšlenka, nýbrž podle zákona analogie i s Tím, co vystihuje slovo Absolutno, které lidským kategoriím může existovat pouze v nekonečné supremaci krásy, pravdy a dobra.

Ten, kdo hledá smysl svého bytí, musí najít zákon a řád v existenci všech bytostí, jinak celé jeho myšlení bude protimluvem, nesmyslem a branou smrti.

Život je uvědomění vlastního bytí, uvědomění, že se musí projevit činností.

V nádherných harmoniích života střídá se klad a zápor, noc a den. Jen blázen chce žít pouze v noci, aneb pouze ve dne. Den unaví jeho oči, že nebudou již rozeznávat světla a noc nedá mu vytušit zář poledne! Jedině souhrn kladu a záporu tvoří dokonalý život; projít pouze jedinou jeho složkou není životem, nýbrž trpným vzdechem látky.

Život je možnost vnímat bytí v čase a prostoru a tudíž nelze na této úrovni tvořit jinak než v prostoru a čase a proto pravíme, že Absolutno, Bůh, je mimo prostor a čas.

Avšak to, co existuje mimo čas a prostor, zrcadlí se analogií v prostoru a čase.

Jest jedno veliké dogma:

Chceš-li, aby tvoje bytí souznělo s Absolutnem, dokonale prožij, co ti poskytuje prostor a čas.

V lidském bytí má prostor a čas dosáhnout své dokonalosti.

Život je krásný proto, poněvadž mu vládne vývoj a pokrok a poněvadž prochází protiklady jako barevnými, stále se měnícími světly.

Kdo pochopil život, nebude znát neklidu a bázně.

Ví, že až jeho smysly odumrou času a prostoru, že bude své bytí vnímat jinými smysly, proslovovat je a tvořit v úrovních jiných.

Litovat dětství, když se stal člověk mužem a chtít žít jako muž tak, jako žilo dítě, bylo by perversitou přírody.

Lítovati tohoto života, když vývoj ducha byl dokonán a toužiti po věčném životě v podmínkách prostoru a času, bylo by perversitou bytí.

Žítí dětským životem jako dítě, životem dospělého jako muž a životem starce jako stařec znamená naplniti nádheru života.

A ze souhrnu tužeb a snah, které aktivovalo dítě, muž i stařec povstává nejsilnější kon, touha po Absolutnu.

Bůh musil se státi člověkem, aby člověk mohl okoušeti božství, a to jest cíl tak vznešený, že o něm smí snít pouze tušení víry.

Vysoké spirituální síly možno v tomto životě chápati pouze jako hodnoty.

Absolutno, Boha, nelze zde chápati vůbec, poněvadž chápeme pouze v čase a prostoru a Absolutno jest mimo prostor a čas. Zosobnění Boha a každá představa vymykající se definici Boha jako čistého konu, jest modlářstvím.

Jedině sen víry jest mostem nad propastí mezi Ním a člověkem.

Co jest však víra?

Víra jest doznání nevědění, avšak projev přání, aby věc byla tak, jak chceme.

Víra jest tedy vyšším stupněm vůle; věříme v to, co chceme, aby bylo.

Člověk, jenž nevěří v sebe, ve své myšlenky, v realitu svých konů, prochází zdánlivým životem a jeho život nevymkne se nikdy dosahům bytí udržujícím v rovnováze světy látek i světy myšlenek.

Člověk, jenž věří, vytváří svobodně úrovně a prostředí pro svoje bytí, pro svoje chtění i pro svůj čin.

Člověk, dovolávající se zákonů a chtějící je zakusiti, bude jimi rozdrcen.

Člověk mění vírou, vedenou myšlenkou, svou vůli ve fascinaci, která není z tohoto světa a tvoří sobě a svým konům světy své víry. Tisícileté představy našich otců, jichž atavismy pronikají naši krev, vytvořily tak zvané železné zákony přírody, které staly se člověku neproniknutelnou zdí.

Tisíciletí učila, že hmota je neprostupná a my věříme a tento atavismus víry ukoval pouta našim smyslům.

Tisíciletí učila, že tajemství života spočívá v hrobě a my vedeni uhranutím věků

opakujeme dodnes slova, o kterých se domníváme, že je chápeme.

A přijdou učitelé, kteří vypravovati budou netvárné sny svých neblahých samot, že vše jest jedna látka, kterou mylně nazvou hmotou, že není druhého břehu, že člověk jest jen nádoba slepých pudů a národové budou uhranuti těmito slovy a vzdálí se slunce, utopí se v noci a stanou se uskutečněním své neblahé víry.

Budou mysliti slovy a slepou silou budou tvořiti svou vírou.

Zapomenou, že myšlenka ve své všemohoucnosti tvoří vše, co chce a podlehnou nutnosti pod heslem svobodného myšlení. Ten, kdo pochopil harmonie, stane se theurgem:

Pro něho nebude záporu, nebude nutnosti, nebude smrti, neboť je popíral a vyznával klad, svobodu a život.

Jeho myšlenka a jeho čin vytvoří sílu, v jejíž záři se rozplyne zápor jako mlhy přede dnem.

Dokonalá myšlenka mění se v slovo.

Slovo neuvedené v čin, jest však slovem marným.

Kdo vyslovuje smrt, tvoří ji a bude jí pohlčen.

Kdo vysloví život, vytvoří jej a stane se životem, obrazem Božím.

ADAPTACE

Byly doby, kdy bohové chodili mezi lidmi. Myšlené, vyslovené a v činnost uvedené božské představy zbavily strastí země a daly poznati krásu její těm, kteří pochopili. Myšlenky dotekla se představa vyjadřující všechny touhy myslícího a v jeho hrudi narodil se Bůh a národům země zjevilo se království víry a náboženství.

Bytí projevuje se sedmi paprsky, v nichž ztělesnila se touha po bohu.

Zasvěcení v tajemství Jodu pochopili vztah jednoty a kruhu.

A všechny touhy sněné tím, jenž složen ze čtvernosti živlů, vyústily v desatero, vyšší jednotu, vyšší škálu lidského bytí, povznášející živočicha k lidství a tvořící svým obsahem cestu k bytí vyššímu.

Projev myšlenky je čin a jeho zákonem je ethika.

Chtěl-li člověk okusit Boha, promítl buď všechny, nebo jednu složku její v čin podle zákona desatera v obraz božství.

Člověk je složen ze sedmi aspektů, z nichž každý obsahuje dokonalý tvar bytí.

Zesílením tohoto aspektu staneme se rovnocennou složkou a náplní bytí, neboť každá složka obsahuje v sobě podle analogie i ostatní.

Exaltací docházíme k dokonalému prožití bytí, jehož supremaci je Bůh.

V realizaci bytí svého Boha, dal věřící jemu se zroditi.

A tento Bůh žil, chodil mezi námi, zemřel a vstoupil na nebesa a vzal sebou do nových plání všechny, kteří v Něho věřili a Jemu důvěřovali.

Náboženství má tedy svou výslednici v určité mravnosti.

Mravnost je zákonem činu a zákon činu je absolutním.

Mravnost je adaptací věřícího na náboženský tvar jím přijatý.

A tento tvar je přizpůsobením, adaptací života věřícího na život a bytí jeho boha.

Bytí Boha lze nápodobiti ve dvanácti plánech:
Za první: Žijící já, vlastní osobnost projevující lidské bytí.

Za druhé: Kolektivum, složené ze sociálních živlů věřícího obklopujících.

Za třetí: Druh, rasa, ke které člověk náleží, s ohledem na pohlaví, typ, barvu.

Za čtvrté: Hvězda, na které věřící žije.

Za páté: Část nebe, ve které tato hvězda se vyvíjí.

Za šesté: Vesmír, souhrn kosmu.

Za sedmé: Život, základní vlastnost vesmíru.

Za osmé: Síly, z jejichž činnosti život vzniká.

Za deváté: Absolutno, které uvádí v souhrn poslední důvody sil.

Za desáté: Existence v sobě, skutečnost bytí, jediná podmínka Absolutna.

Za jedenácté: Nebytí, posuzováno jako opak bytí.

Za dvanácté: Božství, které oddělilo bytí od nebytí.

Poslední dva plány jsou však člověku, to jest myslící bytosti bytující v prostoru a čase, nedosažitelné.

Člověk, jenž vstupuje do svatyně theurgie, musí tedy plnit své závazky a vyjasnit svůj poměr, a podle něho zaktivovat sebe k deseti prvním plánům.

A tak vzniká desatero, praktický návod, jehož splněním dostupuje člověk k Absolutnu.

Desater jest mnoho. Mojžíšovo jest však nejvíce známé.

Známost jeho však nevyklučuje oprávněnost ostatních.

Všechna desatera stanoví však přesně dráhu člověkovy akce bytující v povinnostech:

- 1.k sobě samému,
- 2.ke společnosti,
- 3.k lidství,
- 4.k přírodě,
- 5.ke kosmu,
- 6.k vesmíru,
- 7.k životnímu principu,
- 8.k silám kosmickým,
- 9.k Absolutnu,
- 10.ke skutečnosti bytí.

Tyto plány mohou být aplikovány na každý hierarchismus.

Podle toho, který z aspektů zdůrazňuje, má každé náboženství svoji mravnost, která s ostatními je spojena natolik, že žádná z morálek není vyšší nebo nižší, než ostatní.

Mravnost jest jedním z aspektů, kterým se projevuje Absolutno našim myslím.

Každé náboženství však exaltuje jeden aspekt a představuje jej v postavě boha, která stává se věřícímu vzorem.

Praktické náboženství jest mravnost.

Mravnost může být:

1. osobního zájmu, radosti a rozkoše,
2. lidského zájmu; mravnost sociální,
3. fysické harmonie, estetiky,
4. fysického determinismu pozitivního,
5. přírody; mravnost všeobecné užitečnosti,
6. determinismu intelektuálního, idealistického,
7. lidské povahy aneb osobního utilitarismu,
8. kosmo-chronická, vesmíru a času,
9. theocentrická, kosmologická,
10. anthropocentrická, kosmologická.

Tyto morálky byly ztělesněny v ideál, boha a tak ve stejném pořadí můžeme uvažovati

náboženství Venušino, Martovo, Apollonovo, Mitrovo, Bramovo, Isidino, Dionysovo, Saturnovo, Jahveho, Kristovo.

Každé náboženství obracelo se jednak k inteligencím, které chápaly, jednak k davům, aby nechápající mohli aspoň vírou vytušiti nádheru prvních.

Každé náboženství obracelo se vždy k jednotlivým epochám. Evokovati dnes náboženství, jež se přežila, bylo by rouháním se pokroku, perversí bytí.

Jak možno dnes evokovati náboženství Venušino, kdy předmět a obory vztahující se na duševní klid a radost krásy spojené s tvořením životů jiných, jest snížena na úroveň chátřů?

Pouze snad duchům, o kterých snila zasvěcení, pouze snad duchům, mající pohlaví vedle srdce, možno kázati vznešené náboženství Venušino, jemuž jsme my lidé dneška buď odrostli, aneb lépe, k němuž jsme se ještě nevyvinuli.

Desatero tohoto náboženství:

- 1. Tvým právem a závazkem jest láska, jež jest darem Boha.**
- 2. Cti každou lásku a všechny její tvary.**
- 3. Modli se, tedy miluj, neboť láska jest modlitbou.**
- 4. Stoupej k vrcholu života; čím vyšší láska, tím životnější.**
- 5. Neodporuj lásce, neboť bys odporoval Věčnému Zákonu.**
- 6. Nevěř ve stálost lásky, neboť ona je měnivá jako život.**
- 7. Účelem lásky je tvořiti; plod' potomky a užitečná díla.**
- 8. Miluj vše, co jest dobré a krásné.**
- 9. Chraň umění i lidstvo.**
- 10. Cti sebe sama, neboť jsi Dílem Božím a v Jeho ruce se navrátíš.**

Toto desatero bylo davu představeno mythem o Venuši a Venuše byla jeho symbolem a snad i bude, až opět bohové budou putovati mezi lidmi.

Chápete, že tímto desaterem jest možno evokovati božství ve svém srdci?

Nelze pokračovati v uvádění desater ostatních; desatero Mojžíšovo zkamenělo a

nachází se dodnes v našich chrámech a ostatní by příliš urážela líné mozky svým kacírstvím.

Nelze však nedemonstrovati ne příkladu, co bylo řečeno.

Kdo čte tuto knihu, přeje si návod ke theurgii.

Kdybychom chtěli mluvíti jako lidé této doby, odpověděli bychom:

Jdi do chrámu a věř, že Bůh sestoupil na oltář, přijímej Ho a splyneš s božstvím, neboť tvá víra tomu tak chce.

Víme však, že bychom si zasloužili krčení ramen skeptiků a ti, kteří se neoprostili dosud od fascinace skrytých tajemství vytkli by nám naivnost.

Kdybychom se však chtěli dokumentovati křesťanstvím, všichni společně nás nazvou rouhači; ve smyslu této doby byli bychom jimi skutečně, neboť na jedné straně bychom provokovali nevědomost rozumářů a na druhé straně pohoršili dětskou důvěru věřících, důvěru, která každému musí zůstatí svatá.

Dokumentujeme se tedy náboženstvím utvořeným, řekněme třeba saturnovým, které nemůže ohroziti řád, jsouc vymyšlené.

Jedněm, a to většině bude filosofickou konstrukcí, kombinací nikoho nezavazující, druhým, kteří nedovedou najíti klíče k theurgii v křesťanství a kteří proto potřebují zdrojů tajemnějších a odlehlejších, bude návodem k adaptaci, ze které theurgie vzniká.

Mythologická legenda, pro jedny pohádka starého Recka, pro druhé podání Saturnského zasvěcení, upraveného pro dav, aby jinou řečí slabikoval pravdu:

Saturn, syn Urana a nebe, byl mezi Titány nejschopnější.

Matka jeho porodila storuké obry a kyklopy, kteří pro hrůzu, kterou vzbuzovali, byli Uranem uvrženi do podsvětí.

Mateřské srdce litovalo jich a povzbudilo Titány, aby pomstili své bratry proti otcí.

Avšak ukázali se býti slabými; jediný Saturn vyplnil dokonale přání své matky. Ozbrojil se dýmavým nožem, skryl se u své matky a když přistoupil v noci Uranus k ní, vyklestil ho Saturn a jeho pohlaví hodil k zemi. Jím oplodnila se země, moře je přijalo a vydalo Venuši a z krve, která potřísnila zemi, vznikli Giganti, Erynie a nymfy.

Potom spojil se Saturn se svou sestrou Reou a z tohoto manželství vzešel rod bohů, ovládajících celý svět: Pluto, Vesta, Ceres, Neptun, Juno a

Jupiter. Z proroctví svých rodičů věděl Saturn, že jedno z jeho dětí ho zbaví trůnu. Aby unikl tomuto údělu, požíral své děti ihned po jejich zrození, až na Jupitera, na jehož místo položila Rea kámen. Nejmladší syn, takto zachráněný, rostl velmi rychle a již za jeden rok byl neobyčejně silný a veliký a tu mu poradila Metis dávidlo, které předložené otci, způsobilo, že vyvrhl všechny své děti, kámen nevyjímaje. Tento kámen položil Jupiter na práh Parnasu a spojil se svými bratry a sestrami k odboji. Zbavil Saturna pohlaví, stejně jako on učinil svému otci a postupoval k vládě. Mezitím Titanové se vzbouřili, čímž vznikla desetiletá válka, jež skončila tím, že Jupiter osvobodil storuké obry a kyklopy z podsvětí, zvítězil nad Titany a zavřel poražené do bývalého vězení po předchozích, určil aby dřívější vězňové stali se vězňiteli a strážci odbojníků. Na to nastalo losování mezi bohy, Plutonem, Neptunem a Jupiterem. S trůnu svržený Saturn uchýlil se do Itálie a pod jeho vládou nastal zlatý věk. Lidé nestárnuli, žili jako bohové bezstarostně ve zdraví a síle. Když umírali, byl to pouhý vír, jenž je vyzdvihl z tohoto bytí. Bez obdělávání nesla země plodiny a bez práce vydávala své poklady.

Tato legenda obsahuje pravdy příliš vznešené, než aby mohly být vysvětlovány.

Davu je a zůstane pohádkou. Obsahuje však nejen filosofii, vysvětlující svět, ale i desatero, kterým lze stát se bohem, napodobiti a ztělesniti ve svém životě projevy Saturnova božství.

Saturn je syn Urana (nebe) a Gey (země); člověk je rovněž roven jemu svým údělem a z tohoto údělu vznikají i jeho povinnosti ke kosmu.

Matka příroda miluje i ty děti, kterými povrhlo nebe. Saturn i člověk musí splniti svou povinnost k planetě, na které žije, vyklestiti nebe na příkaz matky země a tím ji oplodniti.

Z pohlaví Uranova rodí se Venuše, z krve tvorstvo. Je splněna povinnost k druhu.

Saturn běře si za choť svou sestru Reu a plní povinnost ke společnosti.

Saturn pojídá, umrtvuje své děti, ač ví, že jeho osud je neodvratný. Umrtvuje, poněvadž ví, že co má žítí, musí dříve umřítí - býti pohlceno časem - aby vydalo plod: plní povinnost k životu. Člověk tvořící ví, že jeho dílo bude jeho osudem, avšak tvoří přes to a moudře mlčí, aby život jeho díla byl plnější, až se projeví. Tato povinnost k životu, mění se i v povinnost k Absolutnu.

Po svém zahanbení Saturn odchází. Člověk má věděti, kdy odejít a splniti tak povinnost vůči sobě.

Povinnost ke skutečnosti bytí plní Saturn v Itálii, kde tvoří zlatý věk.

Zlatý věk je zvládnutý čas. Práce je povinností ke kosmickým silám.

Umění odejít je povinnost k vesmíru, aby umožněny byly jiné a nové úrovně bytí.

V tomto pokusu o výklad (pokračovati v něm rovnalo by se podceňování čtenářovy inteligence), je skryto i desatero

Saturnovo, desatero, kterým se musí řídit každý člověk, jenž chce dokonale prožítí svůj život a dosáhnouti přístupu k oltáři theurgie.

SATURNSKÉ DESATERO

1. Nebeské pravdy se zemskými zákony slučovati budeš.

2. Dobrým dílem zemi oplodniš a ctíti budeš zákony přírody.

3. Co nebesům jsi vzal, v život a lásku na zemi přeměníš.

4. Se sobě rovnými se spojíš.

5. Nebudeš váhati zničití, aneb skrýti své dílo, ohrožovalo-li by vládu času.

6. Osud vrací v čase vše, co obdržel; jsi však povinen brániti se jeho ranám do posledních sil.

7. Byl-li jsi zneuznán, odejdi včas.

8. Jsi-li sláb ke tvoření, proměňuj čas v nesmrtelné zlato dobra a ono tebe ozáří.

9. Čas uplynulý v nečinnosti je ztracený; vzývej čas životní prací, neboť pracovati je modliti se k času.

10. Skončený čas je pozemskou smrtí; neodporuj smrti, když konec tvého času nadešel.

Na východu duše toho, kdo pochopil, vyslovil a uvedl v čin citované zákony, objeví se stopy nového dne...

RITUAL

Požehnal člověk dni sedmému a posvětil ho, neboť v něm započato jest dílo jeho.

A tak překonána jsou nebesa i země a všechna jejich vojska.

I viděl člověk, že to, co činí, jest velmi dobré.

A jest jitro a večer, den šestý.

I řekl člověk: Překonejme život, jež vydala země. I překonal člověk živočichy země podle pokolení jejich a učinil sebe bytostí podle podobnosti Boha, aby panovala všemu, co

jest živé. I vytvořil člověk člověka k obrazu božímu a požehnal mu.

I viděl člověk, že to, co činí, jest velmi dobré.

A jest jitro a večer, den pátý.

I řekl člověk člověk: Vydejte vody bytosti, které by unikly zemi v povzletu svého ducha.

A stalo se tak a zvládl člověk vody a povětří zemská.

I viděl člověk, že to, co činí, jest velmi dobré.

A jest jitro a večer, den čtvrtý.

Opět řekl člověk: překonejme světla nebes, jež oddělují den od noci, klad od záporu a učinme je přístavy svými. A neoddělují více tato světla člověku den od noci, takže překonává čas.

I viděl člověk, že to, co činí, jest velmi dobré.

A jest jitro a večer, den třetí.

I řekl člověk: Zrušme hranice mezi vodami a zeměmi, aby vše splynulo v látku jedinou. I stalo se tak a člověk překonal prostor.

I viděl člověk, že to, co činí, jest velmi dobré.

A jest jitro a večer, den druhý.

I řekl člověk: Překonejme oblohu a vše, co jest v ní a osídlíme ji svou myšlenkou. I stalo se tak.

I viděl člověk, že to, co činí, jest velmi dobré.

A jest jitro a večer, den první.

A překonal člověk všechny úrovně bytí, světy i jejich propasti a řekl:

Budiž světlo, Nejvyšší Inteligence a Počátek.

A to jest cíl a počátek nový a na počátku bude slovo a slovo bylo u člověka a člověk bude slovem.

DOSLOV

Náboženství jest exaltací jednoho z aspektů bytí; theurgie sama jest jeho dokonalým absolutnem.

Prožitá myšlenka, i ta, k jejímuž vyjádření nedostává se slov, jest nečistším projevem lidského bytí.

Toto pojednání jest slovní reakcí na myšlenku theurgie.

A najde-li se jen jeden z těch, kteří je pochopí a uvede v čin zde naznačenou myšlenku, kterou nelze slovy vyjádřit, pak toto poslání bratřím nebude bez užitku a stane se stromem, jenž přinese ovoce nejen jemu, ale i mnoha příštím, neboť světlo Pravdy nikdy nezhasíná a mlhy, jež je někdy zastírají, jsou nezdolnou hradbou pouze hlupákům a zbabělcům života.